

Tudom, mám. Tudom, hoj kend nám vrözsil. Nám káll nákem ásküdüzni.

Még egy percre ránéztem a menyezeten becsukódott ajtóra. Egy fenti világ. Ott hagytam.

Mámokám, ninscs puterém kihányanni onnét a dolgokat. Tán nám szakad le eccer a hiú.

Námes káll, mámém. Hagyja ott őket, mondtam neki.

Pókhálós hajjal, bőrhöz ragadt ruhában, izzadtan és porosan átkaroltam anyám vállát.

Mosollyal a szám szélén, cinkoson a létrát két fejénél megfogtuk és kivittük.

A hiú.

Két világ között. Ott marad.

És ott maradnak fogaink is. Ha el nem vitték.

CZILLI ARANKA

gondolatok egy CT-vizsgálat előestéjén

*arccal a tegnap felé fordul
és vacog a sötétben
a gondolat:*

*a holnapi fényben
már ott lesz egészen
a nagyvilág
s aki virágot talált
és megszerette azt
csak az tudja óvni
a befelé nyíló szirmokat*

*arcát a párnába temeti
és könyörög a gondolat:
ha van isten,
szeresse a szirmokat!*

kapcsolat

*végtelenből végtelenbe
futunk egymás mellett
mint a vonatsínek
összekötnek talpfáink:
a gyermekek*

nyitott ablak

*sárba lógó nagylábujjad
körkörös mozdulatokkal
keresi a légység értelmét
mert neked minden csepp
égig ér
és fullaszt még az oxigén is
mert
miért is?*

*hirtelen
közénk ül a bizakodás
– szőkefürtű fiúgyermek –
s fizetetlen számláinkból
csónakokat tűrőget
bukdácsolva viszi őket
a mából a tegnapba
a gondviselés habja*

*s ha
mögöttünk nagyapám
szárnyát-glóriáját felcsatolja
s magasba emel langyos kézfogással*

*akkor megmossa lábunkat a holnap
és gyermekünk elé már
mezítláb állhatunk*

határvidék

*úgy alszik, mint aki
baldog, hogy lekapcsolta az életet
hajnalhasadáskor befelé fordul
s magára húzza az eget*